

BÁNYÁSZ-SORS.

F A L U D I F. I M R. E

Vasárnap este volt. Hangulatos cigányzene mellett szórakoztunk egy kis nyári kerthelyiségben. A cigány hegedűjén egyszerre telsírt a nóta: Hiányzik valaki ebből az utcából...

Összeszorult a szívem, mintha óriás vasmarokkal szorítanák. Nem tudom leírni, milyen érzés volt. Hirtelen zokogás rázott meg, majd felkeltem az asztaltól és hazamentem.

Egyébként is korán akartam lefeküdni, mert reggel fél hatra a bányába igyekeztem, hogy régi vágyamat valórávalthassam. Ugyanis egy műszakot akartam lent tölteni, hogy saját szememmel lássam a fekete gyémánt kibányászását a föld méhéből, annak lelőhelyén, az egyik erdélyi kőszénbányában.

— Jószerencsét! — köszöntöttek mindenfelől, mikor másnap reggel vezetőmmel az aknához mentünk, melyet Móricz Károly, az „Új Világ“ egyik számában oly találóan „lefelé a halál, felfelé az élet kapujának“ nevez. Beszálltunk a felvonóba s elindultunk. Úgy éreztem, mintha valami mély szakadékba zuhannánk, hol a halál vár reánk. Nem is tévedtem.

Őszintén bevallom, féltem. Legszívesebben visszafordultam volna, de nem akartam gyávának tűnni vezetőm előtt, ezért hősiezen követtem a „front“ felé, bár újra elfogott a tegnapi esti szorongó érzés. Hatodik érzék talán?

János bácsi — így hívták a vezetőmet, egy idősebb vajúrt — kisért a másfél kilométeres úton s közben bányásztragédiákról s egyebekről beszélgettünk. Gyorsan múlt az idő és észre sem vettük, már ott is voltunk a fronton, ahol a szenet fejtik. Egy darabig magam is segitettem lapátolni, de később, miután az egész bányát be akartam járni, abbahagytam és tovább indultunk.

Alig mentünk száz métert, hirtelen tompa morajlást hallottam abból az irányból, ahol az előbb dolgoztam.

— Beomlott a főte! — kiáltotta János bácsi s már rohant is, hogy a bentszorultaknak segítséget hozzon.

Rohantam én is, és mint az örült, kezdtem bontani a leomlott fedőzetet, hogy addig is, míg a segítő csapat megérkezik, kevesebb legyen az akadály.

Csak most észmeltem rá a bányász-köszöntésre: Jószerencsét! Tényleg csak a szerencsének és a jó Istennek köszönhettem, hogy megmenekültem.

Közben megérkezett a segélycsapat és most már gyors iramban folyt a mentési munka.

Ezalatt bent, a leomlott fedőzet mögött, a szerencsétlen emberek rettegve várták a halált. Gondolták, hogy bányásztársaik meg fogják menteni őket, de az idő múlt és a levegő folyton kevesebb és kevesebb lett. Csákányaikkal és lapátjaikkal maguk is kemény munkába kezdtek, de lassan-lassan, amint a levegő fogyott, az erejük is kezdte őket elhagyni. Egymás után hullt ki kezükből a szerzőszám. Már a kárbid-lámpák is kialudtak. Vak sötétség borult rájuk. Megcsapta őket a halál lehelete.